

NEKONEČNÝ ČERVEN

PŘELOŽILA
ANH PHUONG DOOVÁ

DAISY GARRISON

COO
BOO

Nekonečný červen

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Daisy Garrison

Nekonečný červen – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

 ALBATROS MEDIA

NEKONEČNÝ ČERVEN

DAISY GARRISON

COO
BOO

Přeložila Anh Phuong Doová

Copyright © 2024 by Daisy Garrison

This edition is published by arrangement with Sterling Lord
Literistic, Inc. and Andrew Nurnberg Associates Prague.

Cover design and illustration copyright © Jenna Stempel-Lobell

Translation © Anh Phuong Doová, 2025

ISBN tištěné verze 978-978-80-7498-931-5

ISBN e-knihy 978-80-7498-942-1 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7498-943-8 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7498-933-9 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*Všem prvákům roku 2016,
kteří se stali maturanty v roce 2020*

Země Nezemě je ze všech půvabných ostrovů na světě
ten nejútulnější a nejmenší – není obří ani se příliš
neroztahuje, takže najdete všechna dobrodružství
hezky na jednom místěčku a mezi tím prvním a dalším
nečeká žádná únavná cesta.

Petr Pan od J. M. Barrieho

ještě šest měsíců
ten pocit chci

...

ani ty stačit nebudou

Nekonečný červen od Hannah Lachowové

Mina

„Připrav se... točíme.“

„Fajn. Caplan Lewis.“ Představím si ho. Snažím se vymyslet, co by si přál, abych řekla, a pak mi dojde, že mlčím moc dlouho. „Pardon. Můžeme to sjet znovu?“

„V pohodě, to bylo roztomilý. Pokračuj.“

„Aha, dobře. No, Caplan Lewis je prostě... vždyť víte. Je zbytečný ho nějak popisovat, protože ho zná úplně každý.“

Holka, která to tu má na povel, zakrouží rukama a kývne směrem ke klukovi za kamerou. Nejspíš mě vybízí, abych se podívala do objektivu, což rozhodně neudělám. Kouknu se doleva na jeho rameno a pak na svoje kolena.

„To vlastně dobře shrnuje, kdo Caplan je. Přesně takhle věta. O Caplanovi prostě víte. Bylo to tak odjakživa.“ Zasměju se. „Horko těžko byste hledali jedinýho studenta, učitele nebo vůbec člověka na škole a celé planetě, kdo by neznal a nemiloval Caplana Lewise. Je to nejoblíbenější člověk úplně všech.“

Caplan

„Točíme?“

„Jo.“

„Mina Sternová je moje nejlepší kamarádka.“

Čekají, že budu pokračovat.

„Jo, to je celý. Ale nejde jen tak o nic. Je to můj nej-
oblíbenější člověk na světě.“

Někdy ráno v březnu zavolají Minu přes školní rozhlas do ředitelny, což je legrační, protože jde o Minu.

„To vypadá na vyhazov,“ ozvu se.

Dost lidí se zasměje, ale ona ne. Mina dokáže zachovat kamennou tvář líp než kdokoli jiný, zvláště když na ni ostatní zírají. Pak mi občas tvrdí, že se jen snažila nesmát nebo nebrečet nebo neobrátit oči v sloup, a já si vždycky pomyslí, že lže, protože jí obličej úplně strnul a zbledl.

Jakmile vyjde ze třídy, vzpomenu si na den, kdy ji zavolali do ředitelny kvůli jejímu tátovi, a připadám si jako ten největší blbec.

Pořád je pryč, když sám později zamířím do ředitelny, abych v rozhlase jako každé ráno přečetl školní novinky. Když tam dorazím, stojí se založenýma rukama před pracovním stolem a ředitel i zástupce ji nervózně pozorují. Na vteřinu se vyděším, že se něco hrozného vážně stalo.

Mina se otočí a všimne si mě. „Měl by to udělat Caplan.“ Postavím se vedle ní.

„Podle tradice,“ řekne ředitel, „by měl...“

„Jenže já to nezvládnou a Caplan se toho rád chopí.“

„Jasně že jo,“ odpovím. „A čeho?“

Ředitel začne znovu. „Podle tradice by měl na předávání maturitních vysvědčení vystoupit nejlepší student z ročníku.“

Obrátím se k Mině, ale vyhýbá se mi pohledem. Nato se pustí do vysvětlování něčeho, co moc nechápu, něco o demokracii a hlasu lidu.

Ředitel si povzdychne. „Navrhujete, abychom pro výběr řečníka uspořádali volby?“

„Naznačuju, že už proběhly. Caplan je předseda ročníku. To on by měl mít závěrečnou řeč.“

Kandidoval jsem na předsedu, protože mě k tomu vyhecoval Quinn. Mám dojem, že o tom všichni vědí. Jediné, co ta práce obnáší, je ranní čtení novinek v rozhlase a uvádění školních shromáždění.

„Ta řeč je pocta, a měla by proto ideálně...“ Podívá se na nás, na Minu ve svetrové vestě, jak si tiskne knihy na prsa, pak na moji větrovku školního fotbalového týmu a nejspíš dost tupý výraz. Dojde mi, že mám v puse žvýkačku, a rychle ji spolknou. „... taky určitým způsobem vypadat.“

Mina čeká, až dočtu zprávy. Na cestě zpátky do třídy řekne: „Když jsi četl, že šachový kroužek vyhrál turnaj, vítězoslavně jsi zvedl pěst.“

„No a?“

„No, nikdo tě nevidí. Jen tě slyší.“ V hlase se jí odráží úsměv. „Nevěděla jsem, že jsi takový fanoušek šachu.“

Trochu do ní strčím. „Ani mi nedošlo, že jsem to udělal,“ odpovím.

Pořád se sama pro sebe usmívá.

„Přestaň mě šmírovat,“ napomenou ji.

„Fajn,“ ona na to. Zahne za roh, aniž by se rozloučila, a zamíří na matiku pro pokročilé, kam nechodím.

„Já na tý slavnosti taky nic říkat nechci,“ zavolám za ní.

„S korunou přichází i povinnosti,“ houkne nazpět.

Kvůli tomu proslovu jsme se mezi sebou hašteřili celé týdny. Nabídl jsem jí, že ho přednesu, pokud ho napíše, a ona na to, že ji nenapadá nic, co by o naší škole nebo o komkoli v ní vůbec řekla. Prohlásil jsem, že to je od ní docela hnusný a povýšenecký. Přimhouřila oči a zeptala se, o kolika lidech bych dokázal vymyslet něco hezkého já. Sedl jsem si ke stolu a pokusil jsem se napsat alespoň jednu pěknou věc o každém spolužákovi v ročníku. Vzdal jsem to po padesáti. Přišlo mi to jako docela dobrý výkon, ale Mina se mi jen vysmála. Nemůžeš se postavit před všechny ty lidi, prohlásila, a říct, že ti Jamie Garrity jednou podržel dveře, když jsi běžel pozdě na hodinu. Odpověděl jsem jí, že bych zvládl napsat dobrou řeč o ní nebo o Quinnovi a možná i o Hollis a že celý tenhle nápad se závěrečným proslovem je stejně pitomost a že by každý z nás měl prostě říct jednu hezkou věc o člověku, kterého vážně zná, a konec. To se jí líbilo. Jako když nohou přidržíš dveře, nadhodila. Nechápal jsem to, tak mi začala vysvětlovat: „No, je to, jako když se zavírají dveře a dostaneš poslední šanci – co ještě potřebuješ někomu říct?“ Každopádně jsme na ten nápad přišli takhle. Myslím, že našeho ředitele už unavovalo to pořád řešit, a tak souhlasil.

Svoji část videa natočím prvního června – počasí přeje šortkám a mikině a je jasně modrá obloha. Když

skončím, zamířím do jídelny a vezmu to zkratkou ke stolům venku. Všichni sedí na obvyklém místě a pak zahlédnu Minu, bokem na lavičce s knížkou.

„Cape-KAPITÁNE!“ zahaleká Quinn. Zvednu ruku na pozdrav, když ho mímám, a jdu k Mině a její lavičce.

„Sedíš venku,“ poznamenám.

„Je hezky,“ odpoví, aniž by zvedla oči od stránky.

„Tak pojď.“ Vezmu jí knihu z ruky a dobře vím, jak moc ji to naštve. Když jsme byli malí, hodil jsem jí jednu knížku do písku u jezera. Odmítala se se mnou pak celé dny bavit.

„Vrať mi ji.“

„Vždyť víš, že si ji nenechám. Neumím číst.“

„Ha ha.“

„Pojď si sednout k nám.“

Zkříží ruce a pak nohy.

„Nezabije tě to. Je čas na oběd. Super počasí. Vylákal tě ven z knihovny. Pojď se družit.“ Ustoupím o krok zpátky, ke svým kamarádům, s její knihou.

„Cape!“ houkne Quinn znova. „Přestaň flirtovat.“

To ji skoro rozesměje. Navenek ale jen stiskne rty k sobě.

„Jak si chceš příští rok na Yale udělat kamarády, když nezačneš trénovat?“

Na vteřinu to vypadá, že se na mě rozječí. Pak jen řekne: „S nimi už je na to trochu pozdě, nemyslíš?“

„Mino, obtěžuje tě? Mám ho zbít?“ zavolá Quinn.

Tomu už se Mina zasměje a vykloní se zpoza mého ramene. Nejspíš zjišťuje, kde je Hollis. Mám dojem, že sedí na našem stole jako na trůnu, obklopená poddanými, ale nevím to určitě. Zrovna jsme si v našem vztahu dali pauzu, takže jsem se na ni teď nikdy nedíval přímo, jen koutkem oka, abych o ní pokaždé věděl.

Díky jejím vlasům mi to nedělá kdovíjaké problémy – má je dlouhé a jahodově blond a vždycky se jí pohupují ze strany na stranu.

Mina ji najde – ji nebo něco podobně hrozivého, protože zavrtí hlavou.

Podám jí knihu zpět. Když se pro ni natáhne, chytanu ji za popruh tašky a otočím se k ostatním, takže musí jít pozpátku za mnou.

2

Mina

Caplan mě vláčí všude. Když jsme byli malí, vlácel mě doslova – do vody na pobřeží, do sněhu, když se zrušila škola, na horory, když nám bylo sedmnáct, doprostřed parketu na školních diskotékách. Pak už mě s sebou vlekl jen silou vlastní existence. Vyrostl navíc ve fyzicky nesnesitelně dokonalého a atleticky nejšlachovitějšího člověka pod sluncem, takže jsem musela chodit i na jeho fotbalové zápasy. Vždycky jsem seděla na tribunách s jeho mamkou a mladším bráchou, mimo davy studentů, nad zářivým a jásajícím mořem, které nás oddělovalo od hřiště, nad holkami s jeho číslem na tvářích a kluky, kteří skandovali: *Ó Caplane! Můj kapitáne!* Všichni opilí štěstím a součástí toho všeho. Já ničeho součástí nebyla, ale seděla jsem tam a dívala se a to se počítá. Přitahoval lidi jako magnet. Nebo jako slunce. Bylo by trochu trapný, kdyby to tak přišlo jenom mně, ale on touhle přitažlivou silou působil na každého. Slunce totiž září a hřeje a tak dále.

Občas jsem za to byla vděčná, občas ne. Ten první opravdový teplý jarní den maturitního ročníku, přesně někdy v době, kdy jsme natáčeli ta zatracená videa, mi Caplan ukradl knihu a donutil mě, abych se naobědvala s jeho kámoši. Věděla jsem, že to dělá kvůli Hollis a že mají jednu ze svých pauz. Nelíbilo se mi, když mě takhle využíval. Zaprvé to nikdy nefungovalo, protože ani za boha jsem pro ni nebyla žádnou hrozbou. Jde o jasný vtíp, stejně jako představa, že sedím na obědě s Quinnem Amickem a Hollis Cunninghamovou.

Když dorazíme k jejich stolu, čapnu zpátky svoji knihu, jen abych měla co dělat s rukama. Nikdo už ani neví. Hollis cucá zbytky nanuku a má od něho červenou pusou. Vsadím se sama se sebou, že se k sobě do konce týdne vrátí. Na hlavě má naraženou Quinnovu kšiltovku, tu s malou nášivkou stromu, kterou Quinn nosí v jednom kuse. Ach, co všechno se smí v lásce a válce. Caplan se posadí a přitáhne si k sobě jeden z Quinnových napůl sněžených sendvičů.

„Kdes byl?“ zeptá se někdo.

„Natáčel jsem svoje video,“ odpoví s plnou pusou.

„Nedokážu uvěřit, že mi ho Mina šlohla,“ ozve se Quinn. „Koho teď donutím, aby řekl něco hezkého o mně?“

Kouknu se na Caplana zrovna ve chvíli, kdy se podívá na Hollis. Věnuje mu bezvýrazný pohled a opře si nanuk o rty. Možná bych měla jednu věc upřesnit – Hollis je nejděsivnější člověk, který kdy žil.

„Já to udělám,“ řekne a otočí se na Quinna.

„Jé, vážně, Holly?“

Hollis odkousne zbytek nanuku a hodí po něm dřívko. Jedna z jejích kamarádek na ni vrhne nešťastný

pohled. Hollis už pravděpodobně souhlasila, že udělá video o ní.

„Proč ne? Vždyť je to jedno.“ Na vteřinu se očima zastaví u Caplana, pak u mě.

Tak často jen ostatní pozoruju, pokojně neviditelná, že mě pokaždé nepříjemně zaskočí, když se na mě někdo zčistajasna rozhodne podívat. Proto se herci nikdy přímo do kamery nekoukají, pokud tedy nechtějí vypadat naschvál nepřírozeně.

„Mino,“ začne Hollis, jako by si zrovna všimla, že tady stojím. „V pátek mám narozeniny.“

„Aha,“ odpovím. „Všechno nejlepsi.“

„Ale ne,“ zasměje se. „To bylo dobrý. Jen jsem chtěla říct, že pořádám narozeninovou party. Máma mě donutila. Bude to jen oslava u mě doma. Přijdeš?“

Zírám na ni. „Ehm. Jo, jasně.“

„No, nutit se nemusíš,“ řekne.

„Ne, vážně, moc ráda přijdu. Díky.“

Zazvoní na hodinu. Caplan se sehne, aby sebral ze země dřívko od Hollisina nanuku, a odpochoduje ke koši. Hollis si nahlas povzdychne, zvedne se a vydá se za ním.

„S těma dvěma je to pořád ta samá písnička, co,“ řekne Quinn jen tak do vzduchu. Nechám se odnést jejich hloučkem zpátky do školy. Všichni neurčitě zabručí na souhlas, ale každý z nich je koutkem oka sleduje, jak stojí u košů, září v paprscích slunce a vítr jim čechrá vlasy, rudé, zlaté, nádherné.

Všichni se snažíme v jedné vlně procpat dveřmi jídelny, když vtom drknu do jedné Hollisiny kamarádky, Beccy, té holky, která chtěla, aby o ní Hollis natočila svoje video. Zabodne do mě obzvlášť naštvaný pohled, takže

zrychlím krok. Na chodbě se sehnou, abych si zavázala tkaničky, ale najednou do mě zezadu vrazí. Když mě míjí, ucedí ke svým kamarádkám: „Hodnej pejsek.“ Přepadnu dopředu na dlaně a kolena. Nechám si vteřinku, abych na sobě nenechala nic znát, pak se zvednu a pokračuju v cestě na fyziku.

Nějakou dobu na základce na mě lidi pokaždé, když prošli kolem, zaštekali. Myslela jsem si nejdřív, že jde jen o obyčejnou nadávku, že jsem ošklivá nebo nula. Nebyla jsem si ale jistá, takže jsem se to snažila moc neřešit. Začala jsem prostě nosit sluchátka. To šlo docela ruku v ruce s mým tehdejšíím rozhodnutím na nikoho nekoukat ani nemluvit, pokud to vyloženě nebylo nutné. Předtím si mě ostatní roky dobírali za to, že se pořád hlásím, že se předvádím, že jsem šprtka, ale jakmile jsem zmlkla a snažila se zneviditelnit, lezla jsem jim na nervy ještě víc. Tomu pokrytectví bych se zasmála, kdybych se tehdy smát dokázala.

Poprvé jsem ten vtip se štekáním slyšela celý v osmé třídě na záchodech, někdy během prvních měsíců svého mlčení. „Mina Sternová běhá za Caplanem Lewisem jako pejsek.“

Když ty holky odešly, vyšla jsem z kabinky ve stejnou chvíli jako Lorraine Danielsová. Dřív jsme si spolu hrály, protože se naše mamky kamarádily a bydlely jsme kousek od sebe. Potom táta umřel, máma začala být divná a já asi taky. Lorraine se navíc odstěhovala. Přesto jsme čas od času seděly ve třídě vedle sebe. Nosila brýle s tlustými červenými obroučkami a za to ji lidi dost prudili. Nikdy si ale jiné nekoupila ani si nepořídila čočky. Záviděla jsem jí, že sebou nenechala zamestat. Byla tichá a chytrá a kdysi jsem uvažovala, jestli bychom se nemohly skamarádit doopravdy. Odjakživa

jsem ale měla dojem, že by byla radši sama. Možná tak působím taky.

„Jenom žárli,“ ozvala se Lorraine. Myla si ruce a ani se na mě nepodívala, za což jsem jí byla vděčná, protože jsem brečela.

„Ne, vážně. Ta malá jahodová nádhera je do něj zabouchnutá. Říkala to, než jsi přišla.“

Ten posměšek se trochu minul účinkem, protože už tehdy Hollis měřila přes metr sedmdesát.

„A upřímně, to on běhá *za tebou*.“

Dobře vím, že čas by měl zahojit všechny rány, ale tahle vzpomínka se každým rokem jen rozjasňuje a zaostřuje, protože to bylo nejspíš poprvé, kdy jsem si uvědomila, jak se věci mají. Nezačala jsem díky Caplanovi zářit ani mě jeho přátelství nijak nevylepšovalo. Naopak jsem vedle něho vypadala mdle. A nejen to, uvědomila jsem si, že nejsem jediná, komu to přijde jako malý zážrak, že se se mnou Caplan chce bavit.

V dětství jsme se od sebe nehnuli ani na krok a těmi lety jsme propluli docela spokojeně. Za obojí samozřejmě vděčíme Caplanovi. Nikdy, dokonce ani v pekelných hlubinách základní školy, se se mnou na chodbě nepřestával zdravit složitými placáky nebo mě pasovat na svoji tajnou kamarádku. Nikdy mu během puberty nesvitlo, že by pro něj možná bylo jednodušší, že by jeho svět dával větší smysl, kdyby mě odhodil nebo mě alespoň nezahrnoval do každé oblasti svého života. Nikdy prostě nepřestal. Caplan si dělá, co chce, a jen výjimečně si láme hlavu s tím, co si pomyslí ostatní. Na jaře ve druháku si něco natrhl a zakázali mu běhat. Z nudy, ze zvědavosti a upřímně taky z čiré potřeby být vždycky středem pozornosti se přihlásil na konkurz do představení *Romeo a Julie*. Samozřejmě mu to šlo

a samozřejmě se díky němu celá hra proměnila v na-prostou bombu.

Během konkurzu si na zemi rozložil zmačkanou kopii se scénářem pro případ, že zapomene text. Režisér si všiml značek, které jsem mu tam dopsala, abych mu pomohla s rytmem přednesu. Zeptali se ho, kde se naučil jambický pentametr, a Caplan jim odpověděl, že nemá tušení, o co jde, ale že mu s procvičováním replik pomohla kamarádka. Když tu roli dostal, nabídl mi, jestli bych se nechtěla podílet na přípravách jako dramaturgyně. Musela jsem si najít, co to znamená. Nakonec jsem odmítla, protože bych se musela nejspíš často bavit s lidmi, ale souhlasila jsem, že sepíšu nějaké poznámky o prozódii a italské Veroně, aby se mohly rozdat na první zkoušce.

To jaro jsme s Caplanem strávili nad jeho scénářem celé hodiny. Stát na jevišti a vypadat jako filmová hvězda mu nedělalo skoro žádné potíže, ale aby pochopil význam textu a naučil se ho nazpaměť, na to mě potřeboval. Jde asi o jedinou věc, která dokáže otrást Caplanovým sebevědomím – domněnka, že není chytrý, jelikož mu asi před milionem let trvalo trochu déle, než se naučil číst. Pamatuju si, jak jsem ho pozorovala při práci, jak se snaží tvrdohlavě a urputně všemu porozumět a vyslovit každické slovo správně, a úplně mě to vyvedlo z míry.

Jak je možné, pomyslela jsem si, že jsi tohle všechno, všech těchhle tisíc verzí? Jak je možné, že budeš kapitánem fotbalového mužstva, plesovým králem, na vysoké pak lídr nějakého spolku, ale zároveň jsi klukem tady na zemi u mě v pokoji, který se snaží s obličejem zabořeným do koberce naučit Shakespeara a který se ptá, jakás pohroma dosavade visí ve hvězdách?

3

Caplan

Věděl jsem, že za mnou k těm popelnícím Hollis půjde. To je výhoda, když na parketu tančíte s jedním člověkem dost dlouho. Naučíte se jeho pohyby.

Když se otočím, stojí za mnou a jen se na mě dívá. Čekám, až něco řekne, ale ona nic. Hollis bere dialog jako hru, kdo dřív uhne.

„Neměla bys odhazovat odpadky,“ začnu.

„Musel jsi nahrát to video s Minou?“

„Co ti je po tom?“

„Společně? Jako pár? Jako nějaký podělaný manžel-ský sliby?“

„To ty ses rozešla se mnou.“

„Ach, tak ty sis všiml?“

„Hollis.“ Promnu si kořen nosu.

„Co? Co chceš, Caplane?“

„Chci, aby sis sundala Quinnovu pitomou kšiltovku,“ vydechnu do dlaně.

Odtáhne mi ruku od tváře, sundá si čepici a hodí mi ji. Trochu mě popaluje očima a přitom se lehce usmívá.

„Nemusela jsi to Mině dělat. Takhle přede všema.“
Přestane se usmívat.

„Jestli jsi chtěla, abych přišel na tvoji oslavu, stačilo se zeptat,“ pokračuju.

„Možná nejde o tebe. Možná jsem někdy prostě milá.“
Odfrknu si.

„Přišel bys, kdybych tě pozvala?“

„No... jo. Vždyť vždycky budeme... kamarádi.“

Pohrávám si s Quinnovou kšiltovkou. Přinutím se na Hollis podívat. Vypadá, jako by se měla každou chvíli rozbrečet, ale nijak ji to nevyvádí z míry. Okamžik oba mlčíme. Zazvoní na hodinu.

„Nerozešla jsem se s tebou. Řekla jsem, že bychom si měli dát trochu prostor. Na přemýšlení,“ ozve se.

„Aha,“ odpovím. „A udělalas to? No... popřemýšlelas?“

Zasměje se. „Já nejsem ta, kdo to potřeboval.“

„Takže jsi jen chtěla vědět, co udělám.“

„Jo.“

„Abych nějak reagoval.“

„Mm-hm.“

„To bylo od tebe docela dětinský, nemyslíš?“

„Ježiš.“ Rozhodí rukama. „Caplane, jasně že jsem to udělala kvůli tomu. Co, to jsi nikdy nebyl zabouchnutý do někoho, kdo byl vůči tobě naprosto neutrální?“

Čeká, až odpovím. Tohle nesnáším. Je mi jasné, že nás navádí nějakým směrem, snaží se to zaonačit tak, aby ze mě vypadlo něco konkrétního.

„Super, fajn, vyhráls, jsi ten nejrozumnější dospělák na světě. Nikdy nežárlíš, nikdy se nenecháš vyprovokovat. To se máš.“ Zamíří pryč.

Na školní dvůr se trousí v malých hloučcích prváci a vrhají po nás pohledy.

„Můžeme si jít promluvit někam jinam?“ zeptám se a zhoupnu se na patách. „Přijelas dneska autem?“

„Nezatăhnu školu, jen abych s tebou seděla v autě a poslouchala, že jsem dětinská.“

„Neřekl jsem, že jsi dětinská ty. Řekl jsem, že tamto bylo dětinský.“

Chvíli na mě zírâ. Zavrtí hlavou a znovu se otočí k odchodu.

„A nejsem,“ zvolám mnohem hlasitěji, než bych chtěl, „nejsem neutrální. Vůči tobě.“

„Děkuju. Fakt moc díky. To bylo nádherný.“

Stůl plný prvků na nás vyloženě čumí.

„Vážně, to by sis měl zapsat. Měl bys napsat celou knihu. Měl bys...“

„Co máš teďka za hodinu?“ zeptám se.

„Doučko.“

„Hollis, bože, mohla bys prostě...? Chci si promluvit, šel jsem za tebou, jen abych si s tebou promluvil. Mohli bychom prostě...“

„Prostě co? Znova se pohádat o tom samým? Proč?“

„Protože hádat se s tebou je zábavný a zajímavý.“

„Jo tak.“ Protáhne obličej, jako by se ptala *No a?*

„A chybí mi to.“

Znova se do mě zabodne očima, klasická Hollis, zuřivâ, planoucí a děsně krásná.

„A radši se s tebou pohádám, než abych se s tebou nebavil.“

Propálí mě dalším pohledem. Pak si povzdychne a projde přímo kolem mě. Už stojí skoro na parkovišti, když se ohlédne. „Tak jdeš?“

Příběh, jak jsme se s Minou skamarádili, začínâ tím, že byla malý génius a já zas protivný spratek. Potkali jsme

se ve druhé třídě rok po tom, co od nás táta odešel. Zrovna jsme se odstěhovali z Indiany do města Two Docks v Michiganu, do čtvercového bílého domečku v Corey Street, přímo naproti zámku z červených cihel s modrými dveřmi a masivním bronzovým klepadlem. Když vezmu v potaz, jak jsem se začínal vybarvovat, bylo to právě včas.

Mina se od nikoho číst neučila. Představovala pro všechny rodiče a učitele živoucí legendu. Jednoho dne, když jí byly asi tři roky a já sotva začínal mluvit, seděla s mámou a tátou v autě. Její rodiče se o něčem zrovna dohadovali a zapomněli odbočit. Zavolala na ně z dětské sedačky, že minuli Alpine Street. Když se jí zeptali, jak to ví, odpověděla, že viděla ceduli. Zbytek odpoledne jezdili sem a tam a ukazovali na popisky ulic ve městě a ona je všechny oddrmolila – Willow, Gates, Brighton –, přečetla správně i nehlasnou dvojhlásku *gh*, jako by se nechumelilo, Huron, Muncie, Beaufort, zvládla i podělaný Beaufort.

Pamatuju si, že když jsem tu historku slyšel poprvé, měl jsem sto chutí té paní, která nám ji vyprávěla, mrštit kuřecí nugety rovnou do obličeje. Proč se mámě takhle vysmívala kdákáním o nějaké šprtce přes ulici, rádoby Mozartovi, který čte knihy bez obrázků, když jsem já, její sedmiapůlletý syn, nedokázal ani za boha od sebe rozlišit *b* a *d*? Od té chvíle máma v jednom kuse navrhovala různé plány, jak by se naše rodiny mohly sblížit. Bylo mi jasné, že doufá, že na mě bude mít Mina dobrý vliv a že mi to pak půjde líp ve škole. Když o tom zpětně přemýšlím, možná že se jen bez táty cítila osaměle a snažila se najít si nové přátele, ačkoli tehdy netušila, že Minina máma bude brzy taky vychovávat dítě sama. Nevím.

V té době začalo ve škole mučení v podobě hodiny čtení. Už tehdy jsem hrál fotbal dobře a i na hřišti jsem měl všechno tak trochu pod palcem, a ostatní si proto nejspíš užívali, když jsem se každý den dusil ve vlastní šťávě, jakmile se ve třídě vytvořila mašinka zkázy a naše učitelka nás jednoho po druhém vybízela ke čtení. Vždycky jsem se dostal asi jen přes čtyři slova. Všichni se pokaždé zasmáli a učitelka vyvolala dalšího. Ten podzim jsme kvůli zasedacímu pořádku skončili s Minou vedle sebe. Po tom, co jsem ze sebe jako neandertálec něco vykoktal, přišla jistou a krutou hrou osudu na řadu Mina. Četla vážně hezkým a jasným hlasem, nesnažila se naschvál číst rychle, aby se předváděla, nedrmolila ani se nezapomínala nadechnout. Zněla moudře a klidně, jako by znala nějaké tajemství, které se skrývalo někde za slovy, o kterém všechno věděla a které nám jednoho dne prozradí. Mina nebyla nijak zvlášť oblíbená, ale každý rád poslouchal, jak čte.

Každopádně jsem ji nesnášel. V osmi letech jsem byl posedlý sám sebou a vlastním viděním světa a byl jsem přesvědčený, že to dělá naschvál a že existuje jen proto, abych vedle ní vypadal hůř, jako by tiše vzdorovala vesmírnému řádu a světu, ve kterém se mi dařilo. Dokonce i o přestávkách si četla a to mě pokaždé obzvlášť namíchlo. O přestávkách se mělo křičet a běhat a kopat do míče. Takové věci, v kterých jsem vynikal. Všechn tenhle dětský vztek jsem schoval hluboko do sebe a začal jsem ji šikanovat. Choval jsem se jako zbabělec a ani tehdy jsem konflikty nezvládal, takže jsem jí nikdy nic neřekl napřímo. S ostatními jsem se o ní ale bavil jen jako o šprtovi, exotovi a nule. Očividně mi chyběla fantazie, ale bylo překvapivě jednoduché přesvědčit ostatní, aby se přidali. Říkal jsem jí *brejlounka* a *pidlooká*.

Tvrdil jsem, že její pihy jsou nakažlivá mimoňská choro-
roba. Vykládal jsem, že má tak dlouhé a tmavé vlasy,
protože je čarodějnice. Vedl jsem proti ní tajnou válku
a ze dne na den jí ostatní všechno papouškovali přímo
do obličeje. Mina byla jiná a jedinečná. Upozornil jsem
na to a všichni jsme se od ní odvrátili.

Snášela to všechno jako ten největší borec, což mě
akorát víc rozzuřilo. Nikdy na nic nereagovala, nebre-
čela ani nežalovala. Přišlo mi, jako by nás vůbec nevní-
mala, a i kdyby ano, tak by jí to bylo fuk. Byla úplně
mimo naši ligu. Pak na Halloween jsme celá třída při-
šli v kostýmech – Mina se objevila v obřích falešných
brýlích, které jí zvětšily oči, zvýraznila si všechny pihy
černou a zelenou fixkou a samozřejmě nezapomněla ani
na čarodějnický klobouk. Jen horko těžko se vysvětlu-
je, jak hustý to od ní v té době bylo.

O týden později se paní učitelka Leviová rozhodla
vmést mi celou tu věc do tváře a změnila mi tím asi celý
život. Jednoho dne před obědem si mě a Minu zavola-
la po hodině k sobě a vysvětlila nám, že vytvoříme vlast-
ní čtecí skupinku, jen my dva, a že budeme s Minou
společně číst. Byl jsem sice třídní poleno, ale i mně do-
šlo, co to znamená – že je Mina skvělá a já tupec a že
potřebuju její pomoc. Vypochodoval jsem ze třídy
a Mina vyběhla za mnou.

„Počkej! Kam jdeš?“

„Ven na přestávku, za kamarádama. Dej mi pokoj.“

„Počkej chvilku.“ Funěla, běžela, aby mi stačila.

„Z čeho jsi tak smutnozlý?“

„Smutnozlý?“

„Je ti smutno, takže se chováš zle.“

„Takový slovo ani neexistuje. Proč jsi tak divná?“

Zmátla mě ale natolik, že jsem se zastavil. Chtěl jsem

to pochopit. Nechtěl jsem se cítit jako blbec. „Liší se to vůbec nějak od toho, když je člověk prostě jenom zlej?“

„Jo. Nebavila bych se s tebou, kdybys byl vyloženě jen hnusnej. Na to nemám čas.“

Podíval jsem se na ni a začalo mě hryzat svědomí. Šlo o naprosto nový a vážně nepříjemný pocit.

„Promiň, že jsem řekl, že jsi divná.“

„To je v pohodě. Všichni to říkají.“

„To mě taky mrzí.“

„Prosím tě, za to přece nemůžeš.“

Mlčel jsem.

„Ostatní mi říkali, že jsem divná už dávno předtím, než ses přistěhoval.“

Mělo se mi ulevit, ale místo toho jsem se cítil ještě hůř. „Taky mě mrzí to s tvým tátou.“

„Ach,“ hlesla. „Děkuju.“

Zašoupal jsem nohama. Nepřestávala na mě zírat. Znervóznilo mě to.

„Jednou jsem s ním mluvil,“ řekl jsem, „když mě očkoval.“

„To byla jeho práce,“ odpověděla.

„Jo, ale moc to nebolelo.“

Pochybovačně si mě změřila. „Očkování vždycky bolí.“

„No, tohle ani ne. Díky tvému tátovi.“

„Díky tátovi?“

„Prostě jsem se nebál,“ odsekl jsem a litoval, že jsem s tím vůbec začal.

„Aha. Odjakživa jsem si myslela, že byl dobrý doktor. Ale je hezký slyšet to i od někoho dalšího.“

„V pohodě.“

„Takže kvůli čemu jsi smutný?“

Povzdychl jsem si. „Protože se nikdy číst nenaučím. Radši dostanu deset injekcí, než abych přečetl jedinou stránku.“

„To myslíš vážně?“

„Asi jo,“ odpověděl jsem.

„No, tak se pleteš. Uvidíš.“ S těmi slovy se vydala chodbou pryč, a než jsem se nadál, šel jsem za ní.

Dostali jsme tehdy takový domácí úkol – měli jsme každý večer třicet minut číst. To odpoledne Mina přešla ulici, zatukala na naše dveře a máma ji pustila dovnitř. Vkráčela do mého pokoje, jako by tam byla doma, s prvním dílem *Harryho Pottera* v podpaží.

„To si děláš srandu,“ ozval jsem se. „Vždyť to má milion stránek.“

„Je to dobrá kniha, takže za to budeš ještě rád.“

Dalších třicet minut, které jsem stopoval na nových voděodolných digitálních hodinkách, jsme jeden druhému četli. Mina přelouskala pět stránek, já dvě – klopýtal jsem o jednotlivá slova, zadržával se, ale četl jsem. Měla pravdu, byla to dobrá kniha a půlhodina rychle uběhla. Po večeři jsem bloumal po domě a přemýšlel, co všechno ještě čeká chlapce z přístěnku pod schody.

„Jdu se projít,“ oznámil jsem. Přede mnou se zčistajasna zjevila máma a zatarasila mi dveře paží. Ještě na sobě měla nemocniční mundúr. Zrovna se vrátila z dlouhé směny.

„Už je skoro osm, Caplane. Nikam nejdeš.“

Vzdychl jsem. „Jdu za Minou Sternovou. Naproti. Potřebuju pomoc se čtením.“

Ta slova zapůsobila jako zaklínadlo. Máma se usmála takovým tím otravným dospěláckým způsobem

a nechala mě projít. Přešel jsem ztemnělou ulici trochu bez dechu, jelikož bylo pozdě a nedokázal jsem uvěřit, že se mi podařilo utéct. Chvilku jsem nejistě přešlapoval před vchodem a pak jsem se začal potloukat kolem jedné strany domu, až jsem si vysoko nahoře všiml jednoho mírně pootevřeného okna. Ve vánku z něho mezerou povlávaly bílé závěsy s malými stříbrnými hvězdami. Přímo pod ním se klenula střecha postranní verandy, asi jen metr od vrcholu prolézaček, takže jsem vylezl nahoru a zavolal na hvězdy. Závěsy se stáhly ke straně a za nimi stála ona, ve fialovém županu s obrázky planet a vesmírných raket. Na jednu vteřinu mě zaskočily její modré oči bez brýlí, ale pak otevřela okno dokořán a ptala se, co to sakra dělám a vážně chci sletět dolů a zlomit si vaz?

„Přišel jsem číst,“ vypadlo ze mě. „Potřebuju zjistit, co bude dál.“

A jsou věci, které nemůžete společně prožít a při tom se neskamarádit. Omráčit dospělého horského trolla je jedna z nich. Předčítat si navzájem celou sérii *Harryho Pottera* až dlouho do noci k nim patří taky.

„Na co myslíš?“ zeptá se Hollis. Ležíme vzadu v jejím autě na sklopených sedadlech a přes zadní okénko kufuru máme pověšenou deku.

„Hm, na nic,“ odpovím, aniž bych otevřel oči.

„To je fascinující,“ řekne, „že kluci opravdu dokážou na nic nemyslet.“

„Cože?“

„No, došlo mi, že někdy máš v hlavě celý hodiny do slova prázdno. Prostě jsi úplně mimo. Hraje ti tam jen bílý šum.“

„Ty to tak nikdy nemáš?“

Rozesměje se a její hlava mi na břicho poskočí. „Ne, já vždycky na něco myslím.“

„To zní namáhavě.“

„Mm-hm.“

„Vsadím se, že by sis dala šlofíka,“ řeknu a přitáhnou si ji k sobě nahoru. „Takže na co myslíš právě teď?“

„Myslím,“ začne a zahákne se mi bradou o rameno, „že je dětinský svý holce říkat, že je dětinská. Je to sexistický.“

„Takže jsi zas moje holka?“

Usměje se mi do ramene. Překulím ji, aby mi ležela přímo na břicho. Narovná se, paže i nohy má rovnoběžně s mými a přitiskneme se k sobě obličejem, tvář na tvář, takže se dívá jedním směrem a já tím druhým. Přiloží dlaně na moje. Jde o takovou naši tradici, vtip, že když se tulíte v autě, musíte využít každický centimetr povrchu, dotýkat se navzájem všude, kde je to možné. „Nechci se žádnou částí těla dotknout zadních sedaček rodinného auta,“ řekla mi, když jsme si tak lehli úplně poprvé. Pokud budeme ale upřímní, Hollis řídí obří bílé SUV. Quinn jednou poznamenal, že jestli si její rodiče pořídili takové auto, museli počítat s tím, že ho Hollis bude používat i na sex. Hollis po něm tehdy něco hodila a prohlásila, že ho koupili, aby mohla vyzvedávat ze školy všechny svoje mladší sourozence. Ten den si jasně pamatuju. Na začátku třetíku dostala řidičák a na dlouhé klíčence s logem naší střední pohupovala klíčky od auta. Zrovna jsme o to spolu přišli. Z celé té debaty na obědě, z vědomí, že vědí, že spolu spíme, jsem příšerně zrudl. Všichni si mě dobírali, ale Hollis vůbec nevypadala, že by ji to nějak trápilo. Vlastně se tvářila dost samolibě. Hrdě. Pamatuju si, že jsem se díky tomu cítil dobře. Jako borec.